

Ik heb mijn naam terug

Ik heb mijn naam terug

Roman

Yvonne Kemink

uitgeverij
hetZUIDEN

Uitgeverij Het Zuiden
postbus 138
5260 AC Vught
e-mail: info@skandalon.nl
www.skandalon.nl

Uitgeverij Het Zuiden is een imprint van Skandalon.

Typografie & omslag: Telkamp Media

ISBN: 978-90-76564-68-5
NUR: 321

© Yvonne Kemink, 2008

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

*Voor Carola, Ben, Annemarie
en mijn kinderen*

Proloog

Met Wiedes loop ik in het parkje achter ons huis. De zon schijnt. Ik hoor geen auto's, geen stemmen. Alles is in diepe rust. Alleen mijn eigen voetstappen hoor ik en Wiedes' pootjes op de straatstenen. Stilte.

We blijven staan. Ik houd mijn adem in om niets te missen van dit moment van Stilte. De Stilte waar ik zolang op heb gewacht.

De Stilte wordt abrupt verbroken. Een vogeltje begint te zingen. Ik draai mij om, zoekend naar waar het geluid vandaan komt. Op nog geen twee meter afstand zit een roodborstje uit volle borst te zingen. Het kijkt me aan. Het lijkt wel of dit concert speciaal voor mij wordt gezongen, omdat ik na tweeëndertig jaar weer terug ben in de wereld. Minuten lang blijven we staan. Tranen voel ik over mijn wangen rollen.

De chip met elektroden die twee maanden geleden werd geïm-
planteerd, zal straks worden aangesloten op een processor. Dan
zal ik na tweeëndertig jaar volkomen doof te zijn geweest weer
geluiden gaan leren waarnemen. “Horen”. Doodnervus ben ik.
Slecht geslapen ook. Ik heb voortdurend liggen draaien en om
de haverklap schrok ik wakker. Nachtmerries wisselden elkaar
af, waarin de processor te water gaat, ik de processor kapot laat
vallen en tenslotte; dat de processor wordt gestolen en ik geen
nieuwe krijg, zodat ik toch doof blijf. Om half vijf ga ik uit bed, zet
een kopje thee en maak een appel, sinaasappel en banaan schoon.
Wiedes voelt dat er iets spannends staat te gebeuren. Als een lam-
metje loopt hij achter mij aan, zonder te proberen of ik met hem
spelen wil. Hij gaat op de mat in de gang liggen, met zijn kop op
zijn voorpoten. Zijn ogen volgen iedere beweging die ik maak.
Terwijl ik naar buiten kijk en mijn fruit eet, zie ik het langzaam
licht worden.

... Ze wordt geveld door een gemene griep. Ze heeft vreselijke
hoofdpijn en oorpijn. Ze zakt steeds dieper weg in een donkere,
pijnlijke tunnel. Ze weet niet meer hoe ze moet liggen om de pijn
te verminderen. Ze is naar de huisarts geweest en moet nu naar
de specialist. De huisarts denkt, dat ze een dubbele oorontsteking
heeft. Ze voelt zich te beroerd om te gaan, maar haar vader belt een
taxi. In de taxi word ze misselijk, vooral wanneer de taxi over bob-

bels rijdt, kan ze het wel uitschreeuwen van de pijn. Kotsmisselijk is ze.

In het ziekenhuis aangekomen, wankelt ze naar de afdeling KNO en gaat direct naar zuster Jozeftha. Deze kijkt bezorgd, pakt haar bij de arm en zet haar op een stoel. 'Wacht maar even Yvonne,' zegt ze. Niet veel later komt ze haar halen en brengt haar bij dr. Van Deirse. Ze neemt plaats op de stoel, til haar hoofd op en...

Wakker worden in een ziekenhuisbed en zich niets meer herinneren. Een verband om haar hoofd en gigantisch veel pijn. 'Het verband zit te strak,' denkt ze en meteen erachter aan: 'wat is er gebeurd, waarom lig ik hier?'

Ze doet haar ogen open en ziet mensen om het bed staan. Ze ziet ze praten. Het dringt niet tot haar door dat ze hen niet kan verstaan. Ze wil slapen.

Is het een uur of een dag later als ze helder wakker wordt? Ze wordt zich bewust van haar omgeving. Een verpleegster buigt zich over haar heen en ze ziet dat ze wat zegt. Ze zegt tegen haar dat ze harder moet praten. Wat is dat? Waar is haar stem? Is ze haar stem kwijt? Ze probeert harder te praten en nog harder... Een koude benauwde angst welt op in haar keel. Ze schreeuwt en schreeuwt nog eens en nog eens...

Drie verpleegsters komen gehaast aan. Ze ziet ze praten met elkaar. Eén loopt weg en komt even later terug met een arts die tegen haar gaat praten, maar ze verstaat en hoort hem niet. Niets hoort ze. Zelfs haar eigen stem niet. Ze schreeuwt tegen hem. In een flits ziet ze een injectiespuit, maar ze wil niet. Ze wil horen. Ze vecht. Met zijn vieren houden ze haar in bedwang. Dan is er niets meer...

Kom Wiedes we gaan nu alvast lopen. De dag tegemoet. Wiedes springt kwispelstaartend op. Ha, naar buiten. We lopen door het park. Wiedes rent voor mij uit, blijft staan en kijkt me aan alsof hij zeggen wil; 'Waarom ren je niet mee?' 'Mijn gedachten zijn bij "Straks" Wiedes, het grote "Straks". Wat zal ik straks voor ge-